

Jertek!

Időpont: Szentháromság utáni 7. vasárnap, 1955. július 24.

Alapige: Ézsaiás 55:1-3.

Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben. Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem

A mai szent leckénk fölött bibliánkban ez a cím áll: Általános meghívás az Isten kegyelmi szövetségébe. Ez az ige tehát egy meghívó. Előkelő meghívó, hiszen a legnagyobb Úrtól jön. Az uraknak Ura és a királyoknak Királya küldi. Mégsem olyan, mint valami postán küldött, aranyszegélyes karton, mely címerekkel és előnevekkel díszítve adja előkelő hűvösséggel tudtára a többi előkelőségnek a meghívást: Jertek!, mint aki tudatában van annak, hogy a meghívás megtiszteltetés, de a meghívás elfogadása is az.

Ez az ige meghívó. Szívből jövő, meleg, élő szóval elmondott meghívó. Olyan, mint a vőfélyeké, akik felbokkrétázott bottal invitálják ékes rigmusban a háznépet a lakodalomba: Jertek! És mégis más. Ebben a meghívásban nem ünnepi szórakozásról van szó, hanem az élet és halál nagy kérdéséről.

Olyan ez az ige, mint mikor a karaván a pusztában már napok óta víz nélkül senyved, embernek, állatnak már alig van jártányi ereje, kókad a fejük, alig emelik már a lábukat, s egyszer csak a vezető oázisra talál, hol árnyas fa s üdítő víz, maga az élet várja a már halálra szánt sereget... s ekkor elkezd integetni hadonászó kézzel a le-lemaradozó seregnek s ahogy csak bírja kiszáradt torka, teljes erővel kiáltja feljűk: Jertek! Jertek a vizekre! Ilyen meghívás ez az ige.

1. Nagy hívás tehát ez az ige. Életre szóló és szenvedélyes. Nézzük meg közelebbről, mire hív!

"Jertek e vizekre!" – hangzik a kiáltás. Vízre hív. Csak az becsülheti le ezt a hívást, aki nem szenvedte még a víztelenség kínját. Az a városi ember, aki az ostrom alatt nem kapott vizet a vízvezetékéből, kút pedig nem volt az aszfalton, nem felejtí el, hogy kúszott életveszedelmek közepette, még golyózáporban is hosszú utakat, hogy valami kis vízhez jusson. A vízszegény

vidék gazdája is tudja, mit jelent, mikor kánikulában elapadnak a kutak, s őrizni kell a kutak fenekén azt a pár vödör vizet, ami éjjelente összegyűl, hogy el ne lopják embereknek és állatoknak. Az ilyenek megértik, hogy a déli ember számára nagy kincs a víz. Sokszor csak pénzen lehet kapni, sokszor meg még pénzért sem kapható. Megértik azt is, hogy uralkodók nagy ünnepeken azzal keresik a nép kedvét, hogy ingyen osztogatnak ki közöttük vizet.

"Jertek, vegyetek bort és tejet!" – mondja tovább a hívogató ige. Mind a kettő ünnepi ital a délkeleti ember számára. Jelképe annak, hogy ünnepi lakoma terített asztala mellé szól a nagy hívás. Ezen az asztalon nemcsak ital várja a vendéget, hanem étel is. Kenyerről és kövérségről beszél az ige. Kenyér alatt értjük összefoglalóan mindazt, ami a test és élet táplálásához szükséges, kövérség alatt Izrael az állatáldozatok legértékesebb részét, az áldozatból Istennek járó darabot, az erő jelképét értette.

Ezenkívül azt ígéri ez a meghívás, hogy a nagy lakomán kielégülés, jó, gyönyörűség, élet vár azokra, akik eljönnek. Épp úgy, mint az Új Testamentumban a királyi menyegzőről szóló példázatban. /Máté 22:4./ Világos, hogy mindez mind az Ó, mind az Új Testamentumban példázat. Példázza az üdvösséget, az örök életet, hol teljes kielégülés, kibeszélhetetlen öröm vár az emberre.

Nagy ez a hívás nemcsak azért, mert nagy lakomára hív, hanem azért is, mert nagy sereget hív a nagy lakomára. "Mindnyájan" jertek – mondja az 1. vers. Mindenki hivatalos tehát. Nemcsak a próféta minden kortársa, hanem minden kor minden embere. Kivétel nélkül mindenki, te is, én is. Minden korosztály hivatalos. Nem mondja a fiatalokra, hogy még éretlen gyerkőcök, de az öregekre sem, hogy azok meg már csak tehetetlen életterhek. Minden nemű ember is hivatalos. Férfiak is, nők is. Nem számít a vagyoni állapot sem. Szegény Lázárokat nem kerget el az ajtó elől, gazdagok orra előtt nem csapja be az üdv kapuját csak azért, mert gazdagok. Nem veszi tekintetbe a társadalmi állást sem. Nemcsak a papokat várja, hanem a laikusokat is, nemcsak az előkelőket, hanem a névtelen, szürke senkiket is. Mindenkit vár. Tágra tárja az üdvösség kapuját. Mintha csak az utcára szórná, mint keleti uralkodók trónra lépésükkor az utcán bámészkodó nép közé aranyat szórtak. Istennek az az akarata, hogy minden ember üdvözljön. /I. Tim. 2:4./

Erre az ünnepi lakomára ily nagy sereget olyan valaki hív, akinek szava megbízható s tárháza kiapadhatatlan. Szinte bátorít ez az ige: Jertek, egyetek, igyatok, amennyi csak belétek fér! Nem porciózott adagokat kaptok.

Szomjas vagy? Talán magad sem tudod, hogy mid hiányzik. Csak valami gyötrő hiányérzeted van. Isten hiányzik az életedből. Most önmagát kínálja neked: Jertek! Jöjj! Menjünk együtt! Kövessük a hívást s miénk lesz az élet teljessége!

2. E mögött a nagy hívás mögött nagy szeretet van.

Isten nem azért hív, mert szüksége van rám. Neki nincs rám szüksége, nekem van Reá szükségem. Ő megvan nélkülem is, de én elpusztulok Nélküle. Én nem teszek Neki szívességet azzal, hogy megtérek Hozzá, Ő gyakorol szeretetet irántam, mikor Magához enged. Még a dicsőítésekre sincs szüksége. Mit jelenthetek én, a porszem, egy világmindenség hallelujájában?! Semmit. Ha pedig mégis zavarnám a harmóniát, egy kézmozdulattal elhallgattatna és lesöpörhetne a föld színéről. Isten elég önmagának. Övé az arany és az ezüst, fiakat még a kövekből is teremthet magának, szeretetben és dicsőségben nem szűkölködik. Angyalok serege zengi dicséretét és hódol Neki. Világos, hogy nem azért hív, mert kapni szeretne tőlem valamit, hanem azért, mert adni szeretne valamit. Ezért hangsúlyozza ki a nagy hívás is, hogy pénz nélkül, ingyen részesülünk ajándékaiban. A meghívott vendégektől nem vár mást, mint csak azt, hogy éljenek az alkalommal, jöjjenek, egyenek, igyanak, lépjenek be a kegyelmi szövetségbe. Önzetlen szeretetből teszi azt, amit tesz.

Hát mi van rajtunk szeretni való? Semmi. Isten sem talál rajtunk semmi szeretni valót. Hozzánk forduló szeretetében a szánalom viszi a vezérszólamot. Megszán minket, mert látja, hogy szomjazunk Isten után s mégis Isten-pótlékok után szaladgálunk, ennek következményeképp azután olyanok vagyunk, mint az elepedt karaván, a pásztor nélkül való nyáj. Minél elesettebbek vagyunk, annál nagyobb szívében a szánalom. Minél messzebb sodródunk az üdvösségtől, annál kitartóbban és sürgetőbben kiált utánunk és hív bennünket. Jertek azért! Jöjj! Menjünk együtt, amerre ez a csodálatos szeretet hív! Hagyjunk fel esztelen szaladgálásunkkal, mellyel élet- és örömforrások után kóborlunk, melyek meg nem elégíthetnek! Amit Isten kínál, arra van szükségünk. Csak az elégíthet meg. Ő maga. Vannak, akiktől nagyon nehéz elfogadni szeretetet, mert van valami leereszkedő, megalázó, elkötelezettséget váró a szeretetükben. Istenben nincs ilyen. Tőle nem nehéz elfogadni a szeretetet. Megfáradtak, megterheltek, szomjúhozók! Jertek Hozzá, Krisztus mondja!

3. Istennek ez a hívogató szeretete azért olyan vonzó, mert e mögött a nagy szeretet mögött nagy kegyelem van.

Az ember ugyanis, te is, én is, nem csupán szánalomra méltó szerencsétlen, hanem gonosz. Nem azért olyan elesett, eltikkadt, mert az élet puszta sivatag, hanem azért, mert hiába figyelmeztette Isten, hogy ne menjen az istentelenség területére. Jobban hitt a puszta csalfa délibábjának, mint Isten szavának. Nem úgy sodródott bele az istenpótlékok megelégtülést

nem nyújtó világába, hanem egyenesen maga kereste, még áldozatot is hajlandó volt érte hozni. A világ számára mindig volt pénze, ideje, ereje, csak az Istennek nem jutott belőle. Arra már nem futotta. Ilyen embert megszárítani csak az tud, aki meg tud bocsátani.

Ebben a fejezetben mondja a próféta a 7. versben: "Isten bővelkedik a megbocsátásban." A kegyelem tehát nem pillanatnyi elérzékenyedés, hanem életgyakorlat nála. A 3. versben is azt mondja maga Isten a kegyelméről: változhatatlan kegyelmességem. Ezért tud újra meg újra megbocsátani. Ezért bírja ki a bűn megismétlődését. Nem csak egyszer tud megbocsátani a nagy megtéréskor, hanem naponként újra meg újra el tudja fedezni álnokságainkat. Ebben a nagy hívásban is nem csupán egy ünnepi lakomára hív minket, hanem állandó asztalközösségre s ebben a közösségben kibír minket, mint ahogy kibírta egykor még Júdást is, mikor Vele egy asztalról ette a kenyeret.

Miért tud megbocsátani? Nem én értem. Az igében egy név a magyarázat a felkínált kegyelemre: Dávid. A Dávidnak ígért rendíthetetlen szeretetért irgalmaz Dávid utódainak. Nálunk is egy név a magyarázat: Dávid Fia, Krisztus. Mikor Pál a pisidiai Antiokhiában erről az ígéről prédikál, Krisztusra vonatkoztatja szintén ezt az ígét. /Csel. 13:34./ Krisztusért kapunk tehát kegyelmet. Az üdvösség tehát ingyen van és még sincs ingyen. Ingyen van az ember számára, de nagy árat fizet érte Isten, aki egyszülött Fiát adta érte halálra és Krisztus, aki engedelmes volt a keresztfának haláláig.

Jertek hát, menjünk együtt, jöjj ehhez a kegyelemhez! Mit jelent ez a jövetel? "Hallgassatok rám, hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám" – mondja az ige. Jöjj hát oda, hol hallható Isten szava, hallgasd, figyelj reá, fogadd el hittel, amit mond! A többit bízd rá a nagy kegyelemre s meglátod, hogy tied lesz az örök élet!

Ma a kegyelem tenger kínálja fel magát neked. Vigyázz, hogy úgy ne járj, mint a példázatbeli gazdag, kinek itt a földön nem kellett a kegyelem árja, odaát azután egy csöpp is drága lett volna neki, de már késő volt! Ámen.